

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COBZARU, ALICIA

În război cu Luna / Alicia Cobzaru. - București : Berg, 2019

ISBN 978-606-9036-12-9

821.135.1

ISBN 978-606-9036-12-9

Editura Berg
www.edituraberg.ro
e-mail: redactia@edituraberg.ro

Alicia Cobzaru

ÎN RĂZBOI CU LUNA

Capitolul 1

Kievan apăru de după partea dreaptă a clădirii principale și-mi făcu semn să pornesc motorul mașinii ce ar fi trecut ușor ca un Lamborghini obișnuit, cu patru locuri și un motor puternic, în ochii altor șoferi ce s-ar fi găsit pe autostradă.

Mașina porni în viteză, fără să-mi acorde șansa să-i stăpânesc turația. Redem deschise ușor enervat portiera dreaptă din spate și se ținu de mânerul din tavan în timp ce se întindea în afară pentru a-i prinde mâna întinsă a lui Kievan, care ajunsese din urmă mașina, înainte ca porțile deschise pentru doar câteva secunde să se închidă în urma noastră.

Redem se aplecă și mai tare în afară și reuși să-l tragă înăuntru pe Kievan, care trânti portiera gâfâind, murmurând o înjurătură în japoneză – una dintre limbile lui materne.

Am încetat lupta cu schimbătorul de viteze și am zâmbit în oglinda retrovizoare, drept scuză. Redem pufni și zise cu vocea-i permanent deranjată și arogantă, glumeață însă când venea vorba de prietenii lui:

– Data viitoare, te pun pe tine să oprești securitatea și să alergi după Jaguarul ăsta, fără să ne sinchisim să te ajutăm.

– Planul meu, metoda mea, am replicat înfumurat, gândindu-mă la fiecare escapadă din vara asta și la cum

am reușit să găsim mereu un plan pentru a ne asigura succesul.

De data asta, planul meu implicase un praf în apa lui Silver, omul de pază de la baza militară, care nu ne plăcea deloc, și o mini-spargere a sistemului de securitate greu de corupt, pe care Kievan a reușit să-l întrerupă atât cât să scot mașina din garaj – unde stă închisă în majoritatea timpului – și să ies în viteză din unitate, înainte ca poarta masivă de oțel să se închidă și camerele de supraveghere să înregistreze tot ce mișcă în interiorul unității, fără să se observe vreo pauză de timp de la o filmare la alta.

Silver va crede că nădușeala l-a făcut să ațipească și nu-și va aminti de fața lui Redem întinzându-i sticla de apă adusă din depozitul enorm de răcoritoare.

Pastila cu dublu efect, care te putea adormi atât cât să-ți ștergă ultimele evenimente din memorie, era o creație de-a mea și, chiar dacă nu am avut timp să o testez, eram sigur că va avea efectul dorit. Sau urma să găsim un Silver rece și cu ochii goi, lipsiți de orice îngâmfare a verdelui crud din ei și, ei bine, să avem mai multe explicații de dat după o petrecere care să marcheze evenimentul.

– Sigur nu moare? se interesă Kievan, cu speranță în voce, privind perspectiva de a scăpa de singurul care ne-ar fi pârât dacă am fi părăsit unitatea – de fapt, nu chiar singurul, însă celălalt individ se bucura de prima lui misiune adevărată prin Irak în acel moment.

– Mi-ar plăcea să moară, zise liniștit Redem, iar luciul rece din ochii bicolori m-a făcut să râd, uitând o clipă de șofat.

Redem înjură când ne izbirăm de tirul din față, oprind brusc mașina. Tirul și-a continuat drumul și m-am întrebat

când își va da șoferul lui seama de spatele boțit într-un mod urât al acestuia.

Kievan coborî din mașină, privi indiferent capota din față și intră înapoi dând din umeri, când mai multe claxoane se auziră din spate.

– Nicio zgârietură, anunță el. Ce spuneam? continuă când am pornit din nou motorul.

– Frate, conduci atât de prost! comentă Redem, privind tirul pe care l-am ajuns din urmă în mai puțin de jumătate de secundă și pe care am avut grijă să-l depășesc fără să mai intru în el.

– Mă rog, am replicat, dându-mi ochii peste cap. Din păcate pentru fericirea noastră, Silver nu-și va da obștescul sfârșit azi, sau, cel puțin, nu din vina mea. Din fericire, însă, nu vom avea explicații de dat în privința asta.

În mod normal, ar fi durat mai mult de trei ore să ajungem de la baza militară, care se afla aproape de orașul Yuma, Arizona, în San Diego. Dar viteza uluitoare pe care o prindea mașina ne-a asigurat o călătorie de doar o oră fără câteva minute. Așa că ne-am oprit curând pe plaja plină de turiști și ne-am îndreptat spre restaurantul de lângă malul vestic al oceanului.

Restaurantul Hookey era deschis non-stop în această perioadă aglomerată și înăbușitoare și aparținea domnului Duncan Fingers. Era al doilea an la rând în care veneam de câte ori aveam ocazia aici, pe timpul celor două luni de vacanță, când ceilalți erau în misiuni sau acasă cu familiile lor – ultima variantă era, trebuie să recunosc, o raritate pentru cei care studiam în acea bază.

Clădirea era construită din bușteni de lemn masiv, așezați orizontal unul peste altul într-o construcție hexagonală prevăzută cu geamuri mari și uși de sticlă glisante,

duble, care formau cele două intrări principale ale restaurantului populat până la refuz în perioada asta, atât în interiorul răcoros cât și pe terasa ce dădea spre țârm.

Am intrat în restaurant, anunțând venirea noastră prin clinchetele plăcute ale clopoștelor ce zornăiau ori de câte ori se deschidea ușa. Localul avea mese pătrate din lemn și scaune cu spătar înalt, ușor incomode, deoarece lipsea orice fel de tapițerie, dar care erau numai bune dacă voiai să te răcorești după o zi de stat pe plajă. Iar clienții nu păreau niciodată să se plângă de acest aspect. Ca de obicei, aerul condiționat, care se simțea din plin, și ritmul muzicii latino creau o atmosferă plăcută, de care se bucurau cei care veniseră pentru o răcoritoare și, mai ales, pentru o gustare mexicană delicioasă, pregătită de doamna Fingers.

Barul se afla în stânga noastră. În spatele acestuia o ușă dintr-un perete fals ducea la bucătărie. Domnul Fingers ne observă intrând și ne salută scurt și binedispus cu mâna lui imensă, arătând spre ieșirea din spate, după care dispăru în bucătărie să aducă o comandă preparată de soția lui.

Grupul nostru de amici era în spatele localului, pe terasă, așa cum ne indicase șeful acestuia. Vocile energice m-au izbit ca un val puternic odată ce am deschis ușile spre terasă.

– Hei, lume! am zis, înălțându-mi vocea groasă deasupra celorlalte, făcând ca discuțiile să înceteze.

– Salut! răspunseră în cor diferite voci, iar sunetele scaunelor trase se auziră simultan.

Kiera veni spre noi cu un zâmbet luminos și sări la gâtul lui Redem, care o prinse fără efort și o învârti de câteva ori, făcând-o să râdă. Am zâmbit ironic la vederea scenei, dându-mi ochii peste cap și gândindu-mă la Redem

cel tăiat în stâncă din interiorul unității și la îndrăgostitul pierdut de aici.

– Ușurel, Kiera! Nu vrem ca tatăl tău să ne dea foc în propriul restaurant pentru că am corupt-o pe draga lui fiică, zise Kievan, așezându-se pe unul dintre scaunele trase în jurul mesei unde stăteau cu toții, lângă Beth Santos, care se aplecă și-l sărută lung pe gură, spre amuzamentul lui Redem, care se așează împreună cu iubita lui pe locurile rămase libere.

– Tu ziceai, craiule? replică acesta, iar Kievan îl privi cu promisiunea unei răfuielei, mai târziu.

Kiera fu chemată de tatăl ei și se ridică grăbită, spunând că revine imediat. Fata de culoare era unica fiică a proprietarului restaurantului Hookey și ea îl denumise astfel, când era mică, după desenele animațiile cu căpitanul Hook pe care le viziona. Pentru mine, personajul era încă o altă plăsmuire despre care nu auzisem niciodată în copilărie. Acest Hook părea un tip destul de slab, pentru că își pierduse mâna din cauza unui alt individ, un anume Peter Pan, și pentru că se lăsa urmărit de un crocodil ce avusese norocul, sau nenorocirea, de a-i mânca mâna respectivă. Ea și Redem erau împreună de anul trecut, de când am început să venim la restaurantul părinților ei și, până să o întâlnim, noțiunea de afecțiune – iubirea era pentru mine un concept inimaginabil, deși așa o numeau ei vorbind de *relația* lor – părea mai imposibilă decât era acum, când prietenul meu vorbea tot timpul despre „fata lui”, spunându-ne pe tot parcursul anului cât de *minunată* era și cât de *dor* îi era de ea. Trebuia să recunosc că era o fată simpatică, chiar dacă nu prea știam multe despre felul de a fi al fetelor – creaturi imposibile, dependente de mame și tocuri.

Asta era ultima noastră ieșire, deoarece mâine vacanța lua sfârșit și ceilalți cursanți se întorceau la bază, sau veneau noi recruți.

Pentru mine era doar o altă ieșire, care îmi era aproape indiferentă, doar cu miros de ocean. Dacă nu aș fi venit, Redem și Kievan m-ar fi adus aici legat cu frânghii, asta în cazul în care ar fi reușit să mă doboare. Eram un luptător mai iscusit decât ei – de fapt, mai bun decât toți cei din unitate – și ultima dată când au încercat să mă învingă pe teren, au ajuns cu fețele lor caraghioase în țărână. Totuși, pentru cei de aici, venirea noastră era mereu un motiv de sărbătoare, iar mie îmi plăcea să fiu în centrul atenției.

– Lume, ce facem azi? întrebă Brian, un puști de vârsta mea, care arăta ca unul de cinșpe', cu trupul lui uscățiv și părul lui creț și zbârlit, ce-i intra mereu în ochii verzi, destul de inteligenți. E ultima zi de vară cu voi, se adresă atât celor doi amorezați, cât și mie, iar ceilalți se posomorâră vizibil și urmă o liniște stânjenitoare, care aproape că mă plictisi.

– Cred că e ultima zi pentru totdeauna, băiete, zise Redem, participând la starea generală de doliu. La anul vom fi plecați în misiune pe o perioadă nedeterminată, care ne va lua sigur toată vara. Apoi, cine știe...

Se opri, privind-o amărât pe Kiera, care se întorcea dinăuntru. Deși ochiul lui stâng, ciocolatiu, cuprindea toată această durere a despărțirii, ochiul drept, albastru de gheață, nu reușea să exprime mai mult decât o tristețe aproape indiferentă. Prietenul meu era o raritate atât în interiorul bazei militare, cât și în exterior, se părea. Se născuse cu acea problemă a ochilor diferiți la culoare și, totuși, trăgea fofoase de pe urma acestora – cu cel drept putea vedea mai la depărtare decât oricine altcineva, fapt care mă făcea să-l

invidiez puțin, iar cu cel stâng putea să privească odată un lucru sau o pagină scrisă și să-l rețină în memoria fotografică, fără să-și dea măcar silința să memoreze ceva. Iubita lui însă învățase să-i citească destul de bine emoțiile și se întristă vizibil, străduindu-se să nu izbucnească în plâns după modul în care-și mușca buza tremurătoare.

– Atunci, de ce pierdem vremea? am spus, luându-mi ochii de la fata prietenului meu, care-și făcea de lucru acum cu o șuviță din părul închis la culoare, foarte creț, încercând să-și revină.

Mi s-a părut că Redem mă săgetă cu ochiul lui glacial, însă nu i-am acordat atenție.

– Tata a propus să facem un foc de tabără pe plajă spre seară și, până atunci, putem să jucăm volei sau orice altceva vreți, zise Kiera, așezându-se în sfârșit la locul ei.

– Putem face niște bezele și frigărui la foc, să cântăm ceva și să dansăm, dacă vă surâde, propuse Annika, o altă fata din grup, cu nasul coroiat, privirea permanent nesigură și zâmbetul naiv.

– De ce nu? replică Kievan cu prietenie în voce și fata cu ten palid se înroși vizibil, spre ofica lui Beth, care mi se părea exagerat de geloasă pe orice fată din preajma iubitului ei.

Nu că nu ar fi avut motive. Kievan, care avea origini asiatice, cu trăsături de coreean și japonez laolaltă – i se spusese că părinții lui aparținuseră acestor naționalități –, atrăgea toate privirile datorită părului său întunecat, drept, până la umeri, a ochilor săi strălucitori, analitici și încrezători, de un căprui atât de închis, încât păreau uneori negri, precum și a trupului plin de mușchi, înalt de vreo doi metri, care se mișca cu agilitatea unei pisici. Și totuși, eu, care-l cunoșteam de când era un băiețandru schilod și

șperiat, de zece ani, mă amuzam și mă miram de efectul pe care îl avea acesta, fără să-și dorească, asupra prietenelor lui Beth.

Am convenit asupra unui program și am mers împreună cu prietenii mei să ne schimbăm acasă la Beth, în apropierea plajei, pentru că la bază nu aveam haine potrivite pentru peisajul oceanic și țineam la ea câteva schimburi cumpărate la începutul verii. Casa din lemn – mai mult o cabană – era despărțită de plajă doar de o șosea îngustă și avea un etaj și un balcon micuț, cât să le mulțumească pe Beth și pe mama ei visătoare, foarte ospitalieră spre deosebire de noi. Cele două locuiau singure de când tatăl fetei, un campion al surfului, murise din cauza unui val pe care nu-l putuse stăpâni cu placa lui, în timpul unui concurs, în urmă cu vreo cinci ani. Cel puțin, așa ne spusese Beth. Nu prea aveam încredere în străini și puneam des la îndoială orice poveste prea lacrimogenă.

Când am reușit să scăpăm de ospitalitatea mamei lui Beth – care ne puna tot timpul întrebări curioase și ne povestea propriile experiențe fără a părea vreodată plictisită de viață sau lipsită de energie și care ne ademenise cu tot felul de prăjituri pe care le făcea din plăcere –, ne-am întors pe plajă în pantaloni scurți și tricouri albe, ușor strâmte pentru umerii noștri largi și brațele musculoase. Spre deosebire de ceilalți, eu îmi păstram ochelarii de soare în vârful capului, folosindu-i pentru a-mi ține șuvițele rebele departe de a-mi intra în ochi, cum se întâmpla atunci când îmi țineam părul desprins, adică aproape întotdeauna. Nu aveam nevoie de ochelari, pentru că, dintr-un motiv ciudat, mă puteam uita la soarele dogoritor fără ca măcar să clilesc; preferam însă să-i am la mine ca un accesoriu de care eram străin în unitate, pentru a fi în

pas cu moda lor. Ceilalți deja ne așteptau și grupul se mărise cu câteva persoane, care fuseseră anunțate de venirea noastră.

Fetele renunțaseră la rochiile vaporoză pentru a rămâne în costumele de baie colorate, care atrăgeau toate privirile și care le accentuau goliciunea trupului. Le-am privit doar o clipă înainte de a fi interesat de altceva. Pentru mine, toate trupurile erau la fel, neinteresante, indiferent de formele și mărimile lor, sau de frumusețea chipurilor bronzate. Băieții nu se sinchiseră să se schimbe, deoarece erau deja îmbrăcați corespunzător acelei zăpușeli, având maiouri largi și pantaloni scurți.

I-am salutat pe nou-veniți și am simțit în spate privirea cuiva, ațintită spre mine, așa că m-am întors.

– Bună, Ellie! i-am zis fetei care mă privea, mă rog, se cam holba în acel moment la mine, zâmbindu-i doar pentru că mi se părea mereu agitată și nesigură în prezența mea.

– Mă bucur că ai... că ai venit și astăzi, răspunse drept salut, zâmbind ușor frânt, destul cât pomeții săi să se ridice și să pară și mai rotunzi decât erau de obicei pe fața ușor durdulie. E adevărat că e... ultima dată? adăugă, plecându-și ochii spre nisip.

– Da, i-am spus pe un ton mediu, fără să-i pot înțelege exact expresia umbrită. Anul viitor vom fi plecați. Școala militară ne trimite în diferite țări, pentru ca țările respective să aibă destui soldați, am continuat, mințind aproape în întregime fără să simt niciun pic de vină.

Prima dată când am vrut o aventură și am ajuns aici, am convenit cu ceilalți să nu le spunem prea multe detalii celor cu care ne întâlneam. Nici nu aveam dreptul ăsta. Așa că toți cei care ne erau cunoștințe pe aici știau că învățăm

într-o școală militară din apropiere de Phoenix și că tot ce făceam acolo era să ne pregătim de aceste misiuni în țările care erau în război, ca oricare alți soldați. Habar nu aveau cât de rapid ajungeam în San Diego cu mașina părinților mei, din *Phoenix* – părinți inexistenți, desigur – sau că trebuia să inventăm tot felul de planuri pentru a reuși să ajungem aici. Ce știau toți era că veneam ori de câte ori aveam ocazia să luăm mașina și că făceam destul de mult doar și pentru două ore în care să stăm cu ei. Problema cu hainele le era prezentată printr-o altă minciună, aceea că părinții mei și cei care se ocupau de noi la bază nu ar fi fost de acord să plecăm prea departe în plimbările noastre și nu aveam posibilitatea de a veni cu bagaje după noi, pentru a nu le da de bănuț. Cel mai mult mințeam eu, mai ales de când cei doi își găsiseră sufletul în zâmbetul fetelor lor. Cu toate astea, nu aveam nicio remușcare să mă uit în ochii lor neștiutori și să inventez povești care să-i lase cu gura căscată. Am fost nevoiți chiar să adăugăm o școală inexistentă pe *Google maps* pentru a fi convingători, din cauza curiozității nefaste a populației din jurul nostru.

– Mi-ar fi plăcut să..., începu Ellie, însă gândul îi fu întrerupt de vocea lui Kievan, care ne chema.

Tocmai se începea un joc de volei și, cu toate că aveam puțin interes pentru astfel de activități, m-am îndreptat spre plasă fără să-i arunc vreo privire fetei, care mă urmă ca o umbră ceva mai târziu.

Spre seară, când soarele se aruncă în ocean și aerul deveni mai respirabil, ne-am împărțit activitățile pentru a face focul de tabără. Eu și Ellie trebuia să ne ocupăm de

aducerea vreascurilor, lucru extrem de banal având în vedere că domnul F. ne pusese la dispoziție niște cioturi și scânduri nefolositoare pe care le avea într-o parte a restaurantului, într-un depozit îngrămădit, ce folosea și pentru ținerea la rece, în frigorifice, a alimentelor sau a răcoritoarelor din meniul restaurantului. Nu aveam decât să traversăm plaja și să le aducem pentru a putea fi aranjate.

Ellie, care fusese toată ziua în pantaloni scurți și un top cu bretele, pentru că nu prefera costumele de baie, așa cum preferau prietenele ei puțin mai slabe, își scoase din poșeta albă de pe umăr o cămașă subțire, doar puțin transparentă și lungă până la genunchi, asemenea unui halat, pe care și-o luă deasupra celorlalte două articole, fără să se încheie totuși în față cu nasturii sidefii. M-am uitat la modelul simplu al cămășii bleumarin, care-i accentua ochii albaștri și calzi ai Ellie și mi-am dat seama că e o altă piesă din colecția acesteia. Avea pasiunea de a-și face singură hainele, care, deși uneori ciudate, asemenea purtătoarelor lor, debordau de originalitate și se asortau cu tenul alb, înroșit mereu de razele soarelui, care însă se lupta să rămână palid, sau cu ochii albaștri și cu părul ei blond nisipiu. Deși nu eram prea interesat de modă și de combinațiile de culori, apreciam în sinea mea bunul gust al fetei plinuțe, mai scunde cu două capete decât mine, care se mișca rapid și cuprindea cu ochii ei tot cerul în seninătatea lui. Atunci când își dădu seama că e privită, își ridică ochii spre mine și obrajii i se colorară.

– E ultimul an și pentru tine? am întrebat-o, având grijă să-mi potrivesc pașii cu ai ei, care, deși vioi, nu puteau concura cu antrenamentul și viteza mea.

Îmi aruncă o privire confuză, apoi se încruntă, aruncând cu genele ei o umbră asupra pistruiilor maronii, care-i